

Brief-6. Jakarta, 7 december 2007.

Fluitjes snerpen, op het kruispunt stappen agenten resoluut naar voren met hoog opgestoken hand, en al het verkeer komt stil te liggen. Even later stuift er voorafgegaan door een politieauto met gillende sirene een hele colonne voorbij van door motorrijders geflankeerde zwarte auto's, richting het presidentieel paleis. Als de laatste wagen gepasseerd zijn, komt het gewone verkeer weer in beweging: de becak's, de vuilophaaldienst, de motoren. Op het grasveldje bij de kruising zit een moslimgezinnetje op een paar oude kranten onverstoord te genieten van een eenvoudig ontbijt, voor ze aan hun straatverkoop beginnen van zonnebrillen, petjes, kleedjes en nog veel meer moois.

Het is mijn laatste morgen in Jakarta. De zon schijnt, en daar wil ik nog even van genieten – die heb ik deze reis niet al te veel gezien! Lang heb ik er geen plezier van; een kwartiertje later trekt de lucht dicht, en valt er een stevige plensbui. Ik spring vlug in een lege taxi die net aan komt rijden, en ga weer terug naar mijn kamer.

Ja, het zit er weer bijna op. Begin deze week heb ik nog een groot gedeelte van de 2-jaarlijkse synode van de GGRI in Sentagi bijgewoond. Een 18-tal afgevaardigden uit de drie verschillende classes spraken gedurende ruim 2 dagen over tal van zaken. Zoals gebruikelijk was er ook een 3-man sterke deputatie van 'Drachten'. En zelf mocht ik ook wat zeggen, namens Litindo en namens BBK. Dat laatste was nieuw, en voor hun gevoel wat vaag – wat heb je aan een deputaatschap dat alleen contact houdt, maar geen projecten runt? En is dat contact dan ook ècht wederkerig? Met andere woorden: wanneer komen wij dan een keer naar Nederland? Over Litindo was er meer te praten. Kan Litindo niet iets schrijven over tongentaal? Dat is hard nodig! Verschillende voorbeelden worden genoemd om het belang aan te tonen. Ook zou een boekje over onze eigen gereformeerde identiteit in onderscheid van de vele charismatische stromingen erg welkom zijn. Ik noteer het allemaal dankbaar, ook al hebben wij over die onderwerpen al wel wat gepubliceerd: hier wordt meegedacht, en weet men zich verbonden met Litindo!

Vanaf woensdag zit ik nu weer hier in Jakarta. Donderdag de hele dag de stad in geweest om een lange lijst bezoeken en boodschappen af te werken. Overleg met een editor over één van onze publicaties; een ontmoeting met de

vertegenwoordiger van een 'nieuwe' uitgever waar we mogelijk wat mee zouden kunnen gaan doen; een zending boeken naar GGRI en SETIA op Kalimantan klaar laten maken; en nog een hele rij andere dingen.

Nu staat de koffer weer gepakt. Het zit er weer op. En nu alles klaar is, heb ik ook best wel weer zin om naar huis te gaan. Maar de komende weken en maanden zal ik nog vaak terug denken aan de vele ontmoetingen en ervaringen van de afgelopen weken. Als ik straks weer achter mijn bureau zit

te werken aan het hoofdstuk over God in de dogmatiek die we willen publiceren, zal ik mijn winst kunnen doen met de ervaringen op de lessen en de verschillende seminars die ik daarover heb gegeven. Maar het effect van deze reizen gaat veel dieper: ik heb

de mensen weer ontmoet waar we voor werken. Die hebben opnieuw een gezicht gekregen. Oude contacten zijn verstevigd, nieuwe contacten gelegd. En in al die ontmoetingen ervaar je telkens weer een diepe verbondenheid. Het diepst, als je samen met hen in die eenvoudige afgelegen kerkjes zit, en daar heel eenvoudig Gods Woord open gaat. Straks in Noorderlicht zie ik ze allemaal weer in gedachten voor me. Een totaal andere wereld. En toch één!

Jaap Groen

Jakarta, 7 december 2007

